

Potom však není výše zmíněné usnesení městského zastupitelstva r-ského k o n e č n ý m rozhodnutím správního úřadu po rozumu § 5 zák. o ss, a jest stížnost proti němu u nss-u podaná nepřipustna, pročež ji bylo odmítnouti.

č. 4249.

Policejní řízení trestní (Slovensko): * Rozhodnutí policejního trestního soudce, kterým podle § 43 polic. trestního řádu přiznáno bylo odškodné ve výši nad 100 K, jest pro nepřislušnost jeho zmatečné, není-li náhradní nárok takový speciálním předpisem právním odkázán k policejnímu trestnímu řízení.

(Nález ze dne 19. prosince 1924 č. 22.545).

V ě c: Štefan A. v T. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran trestního nálezu pro přestupek zákona o falšování potravin.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud jím st-li uložena byla náhrada škody 20.300 Kč, zrušuje se pro nezákonnost, v ostatním se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad rozsudek župního úřadu v Nitře, jímž st-l byl uznán vinným přestupky proti § 1 zák. čl. XLVI z r. 1895, kterých se dopustil tím, že vyráběl a přiváděl do obchodu mouku, neodpovídající zákonným předpisům, a odsoudil jej na základě bodu a) a c) § 3 zák. čl. XLVI z r. 1895 s upotřebením § 21 zák. čl. XL z r. 1879 k 600 K pokuty hlavní, 400 K pokuty vedlejší a v případě nedobytnosti k 30 resp. 20dennímu vězení, dále k zaplacení 60 K a konečně k náhradě odškodného 20.300 K ve smyslu § 3 nař. hospodářského úřadu pro Slovensko.

O stížnosti proti tomu podané uvažoval nss: — — — — —

Pokud se st-l obrací proti oné části nař. rozhodnutí, v níž mu bylo uloženo, jménem odškodněného zaplatiti státnímu obilnímu ústavu 20.300 Kč, musil nss z moci úřední nejprve uvažovati o otázce příslušnosti žal. úřadu k výroku tu nařikánému.

Žal. úřad opřel svůj výrok o § 43 uh. polic. řádu, jenž stanoví, že poškozený může před policejním soudcem uplatňovati nárok na náhradu škody vyplývající z přestupku proti obviněnému, pokud cena tohoto nároku nepřesahuje 100 K, vyjímaje případy uvedené v odst. 4., v nichž zvláštním předpisem právním jest pohledávka z náhrady škody bez rozdílu výše odkázaná k policejnímu trestnímu řízení, anebo nařízeno, aby o náhradních nárocích s přestupkem souvisejících bylo rozhodnuto společně s trestní věcí. Že by o takový případ šlo, žal. úřad v nař. rozhodnutí neuvedl a také toho nss neshledal.

Uvedený předpis § 43 polic. trest. řádu nezustavuje žádné pochybnosti o tom, že kompetence polic. soudce jest v rozhodování o adhesních nárocích soukromoprávních omezena toliko na případy, že nároky toho druhu nepřesahují 100 K, kdežto jinak, že vzniká kompetence řádných soudů civilních. Je-li tomu tak, jest rozhodnutí polic. trest. soudu,

opřené jedině o cit. § 43, jímž bylo přiznáno odškodnění nad 100 K, zmatečné z důvodu jeho absolutní nepřislusnosti.

Avšak právě o takový případ v daném případě beze sporu jde. Se zřetelem k tomu nutno uznati nař. rozhodnutí, pokud odsuzuje st-le k náhradě škody 20.300 K, za zákonné a zrušiti je dle § 7 zák. o ss. V ostatním bylo však stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4250.

Živnostenské právo: * Pokrývání střech eternitem jest živností řemeslnou ve smyslu § 1 č. 52 živn. řádu.

(Nález ze dne 19. prosince 1924 č. 22.758).

V ě c: František M. v H. proti ministerstvu obchodu o živnostenské oprávnění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Odvolání st-lovu z výnosu zsp v Brně z 30. listopadu 1922, jímž bylo nařízeno, aby byl st-li odňat živn. list znějící na pokrývání střech eternitem, nevyhovělo min. obch. nař. rozhodnutím s odůvodněním, že pokrývání střech eternitem (umělou břidlicí) spadá dle § 1 č. 52 živn. ř. do oprávnění řemeslné živnosti pokrývačské, neboť živn. řád nečiní rozdíl mezi pokrýváním střech přírodní a umělou břidlicí. K nastoupení a samostatnému provozování řemeslné živnosti nepodal však st-l průkazu způsobilosti předepsaného dle § 14 živn. ř.

Ná sporu jest především otázka, je-li po živnostensku provozované pokrývání střech břidlicí řemeslnou živností pokrývačskou ve smyslu § 1. č. 52 živn. ř. jen tehdy, používá-li se k němu přírodní břidlice, nebo je-li i pokrývání střech umělou břidlicí bez ohledu na různý způsob její výroby a její různé pojmenování vyhrazeno řemeslné živnosti pokrývačské a nesmí proto býti provozováno jako živnost svobodná.

Stížnost opírajíc se o oprávnění st-lovo ze živn. listu vydaného mu dne 20. ledna 1911 k provozování živnosti »pokrývání střech lepenkou a eternitem«, namítá proti stanovisku žal. úřadu, že oprávnění toto, vztahující se pouze na lehké druhy krytiny a na krytinu umělou, jest rozdílným od oprávnění řemeslné živnosti pokrývačské, jehož obsahem jest pokrývání střech taškami a břidlicí, jež vyžaduje zvláštních odborných schopností, a že proto pokrývání střech oněmi lehkými krytinami není vyhrazeno řemeslné živnosti pokrývačské.

Nss nemohl přisvědčiti stížnosti. Z doslovu § 1, č. 52 živn. ř., jenž prohlašuje za živnost řemeslnou živnost pokrývačů taškami a břidlicí, nelze usuzovati, že by tato živnost byla řemeslnou pouze tenkrát, používá-li se ke krytí určitého druhu tašek nebo určitého druhu břidlice, zejména snad pouze břidlice přírodní. Podle znění tohoto ustanovení a podle přirozeného významu slov jest naopak za to míti, že živnost pokrývačská má povahu živnosti řemeslné vždycky, když materiál, jehož se k pokrývání střech užívá, jsou tašky pokud se týče břidlice nebo mohou býti tak označeny, při čemž vůbec nezáleží na tom, jakého jsou druhu nebo složení.